

Ezek Jézus Krisztusnak az utolsó ítélet utáni szavai. Jel 1,17-ben így nevezte magát: „első és utolsó”, itt pedig: alfa és ómega, kezdet és vég. Ő adja az élő vizet, mint a samáriai asszonynak (Jn 4,10.14).

„Meglett” – „megtörténtek”. Ez a kijelentés hasonló a kereszten kimondott „elvégeztetett”-hez. Valami elkészült, elvégeztetett, ezért most valami új kezdődik. Akkor elvégeztetett a bűn elítélése, és elkészült a kegyelem a bűnös embernek – annak, aki kéri. Itt elvégeztetett a bűnben maradt emberek elítélése (akik nem kérték a kegyelmet); akik pedig kérték, azoknak most elkezdődhet az „új ég és új föld”, ahol együtt lehetnek Istennel, ahol nincs bűn, nem kell harcolni ellene, nem kell szenvednem tőle.

A kereszten, amikor Jézus Krisztusnak nem volt semmi szemmel látható hatalma, amikor úgy látszott, hogy legyőzték, az Atya is elhagyta, akkor is hatalommal tudta ezt kimondani. Az „elvégeztetett” most is tud bizonyosságot adni: Ő elvégezte a megváltást; ha te gyengének érzed magad a hitedben (vagy azt gondolod, hogy nincs is hited), akkor is. Gyengének, legyőzöttnek látszott, mégis ilyen hatalma volt és van a szavának. – Itt, az ítélet után, a látható hatalommal és dicsőséggel megjelenő Úr mondja, hogy „megtörtént”, befejeződött; még inkább bizonyosak lehetünk benne.

Jézus Krisztus a kezdet és a vég. A teremtéskor már ott volt („minden általa és reá nézve teremtetett”), ott van az idők végén is. Alávettetik az Atyának (1Kor 15,28), de nem szűnik meg. Itt, az ítélet után is Ő szól. Az utolsó versekben is, János az Ő szavára mond áment.

Ő ad a szomjazóknak: Ézs 55,1-ben megígéri; Jn 4-ben a samáriai asszony megkapja; Jn 7,37–38-ban újra hirdeti. Ki a szomjazó? Aki magával az Istennel való közösségre vágyik, nem szertartásokra, nem szép élményekre. „Tudom, hogy Messiás jön...” – a samáriai asszony is erre várt. Nem elégítette ki a vallásos cselekedet, nem azt kérte, hogy befogadják az emberek, és amikor már megkapta az élő vizet, nem aggódott, hogy vajon befogadják-e. Ömlött belőle. – Jézus onnan, az ítélet utánról üzeni nekünk: ha szomjazol, hozzá menj. Mi szomjazunk-e rá, akarjuk-e egyre jobban megismerni, követni? Ha mások szomjaznak (akár észrevevesszük, akár nem), tudjuk-e mutatni az utat Krisztushoz?

„Aki győz” – abban a harcban, amit a hívőnek fel kell vállalnia. A 7 levélben is ez áll: „aki győz” szemben az aktuális kísértésekkel, azzal, ahogy a világ megpróbálja eltávolítani őt Istentől. Aki győz, szemben azzal, hogy elveszítse az első szeretetet, hogy eltérje Jezábelt, hogy langyos legyen stb. – „Aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog” – vagyis aki győz akkor, amikor „a szeretet sokakban meghidegül”, „elárulják és meggyűlölik egymást”; akiben akkor megmarad a szeretet, amit csak a Krisztussal való közössége tud fenntartani. – „Örökségül nyer mindent” – mindent, ami örökkévaló, ami nem pusztult el az ítéletkor; mert ezek azok a dolgok, amik Istennél és Istentől vannak. „Istene leszek, és a fiam lesz” – és mint fiak tudni fogunk jól bánni az örökséggel, Isten dicsőségére.

„Aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog” – aki nem tart ki mindvégig, az nem. Le lehet térti az útról, és ez a gyávasággal kezdődik. Nincs semleges zóna: aki nem meri vállalni, hogy Krisztus az Ura, annak a világ és annak a fejedelme lesz az ura. Akkor is, ha azt hiszem, hogy a „magam ura” vagyok, és „azt csinálom, amit akarok” – de már azt akarom, amit a világ akar: hatalmat, pénzt, élvezeteket. Akkor hitetlen leszek: csak abban „hiszek”, amit látok, amit én magam meg tudok valósítani..., utálatos, gyilkos (az vagyok, mihelyt valakitől szeretnék megszabadulni, vagy azt kívánom, hogy meghaljon), parázna, „bűbájos” (okkult dolgokhoz vonzódó), bálványimádó, hazug – ebbe mindbe beleesik az, aki Krisztusé volt, de megtagadta. Ami

hajlama volt ezekre a megtérése előtt, az „hét másik gonosz lélekkel együtt” tér vissza. Isten kegyelme, ha küld még az ilyenek valamilyen figyelmeztetést, és megszabadítja. De nem tudjuk, megteszi-e. Isten meg akar őrizni minket ettől: azt akarja, hogy már most is éljünk úgy, mint „örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak: ha vele együtt szenvedtünk”, ha vállaltuk Őt és mindent, ami ezzel jár a földön, „vele együtt dicsőüljünk meg”.

Jel. 22,20 „Így szól az, aki ezekről bizonysgot tesz: „Bizony, hamar eljövök”. Ámen. Jöjj, Uram Jézus!”